

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Bakalářská práce

INTERPRETACE ARCHITEKTURY

Martin Šnajdr

Plzeň 2016

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Katedra výtvarného umění

Studijní program Výtvarná umění

Studijní obor Multimediální design

Specializace Užitá fotografie

Bakalářská práce

INTERPRETACE ARCHITEKTURY

Martin Šnajdr

Vedoucí práce: MgA. Radovan Kodera

Katedra výtvarného umění

Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Západočeské univerzity v Plzni

Plzeň 2016

Prohlašuji, že jsem práci zpracoval(a) samostatně a použil(a) jen
uvedených pramenů a literatury.

Plzeň, duben 2016

.....

podpis autora

Děkuji MgA. Radovanu Koderovi za odborné vedení a především za cenné rady v oblasti klasické černobílé fotografie. Rád bych poděkoval i BcA. Vojtěchu Aubrechtovi za jeho upřímné názory nejen k mé bakalářské práci, ale ke všem pracím, které jsem v rámci studia vytvořil.

OBSAH

1.	MÉ DOSAVADNÍ DÍLO V KONTEXTU SPECIALIZACE.....	1
2.	TÉMA A DŮVOD JEHO VOLBY.....	3
3.	CÍL PRÁCE	5
4.	PROCES PŘÍPRAVY	7
5.	PROCES TVORBY.....	9
6.	TECHNOLOGICKÁ SPECIFIKA.....	11
7.	POPIS DÍLA	13
8.	PŘÍNOS PRÁCE PRO DANÝ OBOR.....	15
9.	SILNÉ STRÁNKY.....	17
10.	SLABÉ STRÁNKY	18
11.	SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ	19
	a) Knižní a periodická literatura.....	19
	b) Internetové zdroje.....	20
12.	RESUMÉ	21
13.	SEZNAM PŘÍLOH	22

1. MÉ DOSAVADNÍ DÍLO V KONTEXTU SPECIALIZACE

Své dosavadní dílo v kontextu specializace bych mohl shrnout jedním termínem – „*návrat*“. Důvod je prostý. Předtím, než jsem nastoupil k řádnému studiu na Fakultě designu a umění Ladislava Sutnara, dal se můj fotografický výstup definovat jako subjektivní dokument focený analogovou technikou. Tento výstup byl však tématicky velice nesourodý, zkrátka jsem fotil vše, co se okolo mě dělo, co mě zajímalo, či zaujalo.

Po přijetí na FDU se vše náhle změnilo. Během několika měsíců jsem zkrátka přišel na to, na co přijde během studia fotografie v 21. století asi každý – jak bezvýznamná je v dnešní době jedna velmi dobrá fotka oproti sérii možná průměrných, ale v rámci série fungujících snímků. Jednou povedenou fotkou se samozřejmě dá předat určité sdělení, či navodit v člověku jistou náladu, ale zdaleka se toho nedá povědět tolik, jako fungující sérií fotek. Ve chvíli, kdy jsem sám přišel na tento fakt, začal jsem pohlížet na svoji tvorbu zcela z jiného úhlu. Najednou mi snímky, jež jsem dříve automaticky vybíral jako ty skvělé, přestaly připadat zajímavé, pokud k sobě neměly fotografie rozvíjející jejich výpověď.

V průběhu studia jsme prošli různými oblastmi fotografie. Od fotografování produktů, jako je keramika či šperk, přes dokumentární fotografii, až po velkoformátovou fotografii. Zvykl jsem si využívat ve velké míře digitální fotografii a její možnosti postprodukce. V prvních třech semestrech studia jsem se velice vzdálil od svých původním námětů a techniky fotografování, avšak začal jsem mít pocit, že mi něco chybí – že mi začíná chybět ta radost, když si jen tak vezmu analogový fotoaparát a vyrazím ven. Toto „abstinování“ mě dovedlo až k mé poslední klauzurní práci v rámci bakalářského studia, jež pro

mě znamenala právě ten zmiňovaný „*návrat*“. Vzal jsem si svůj oblíbený fotoaparát, barevné filmy Kodak a začal jsem zaznamenávat zajímavé i banální momenty ze svého cestování autobusem. Finální koncept se utvářel v procesu tvorby, ale zatímco dříve bych vybíral pouze ty z mého pohledu ikonické a krásné snímky a nepřemýšlel nad tím, jestli mají dohromady nějaký význam, tentokrát jsem se zcela oprostil od podobných schémat a vybíral jsem podle pocitu, jaký jsem měl z celkové práce.

Ještě zásadnější pro mě byla má semestrální práce na téma *Autómánie*, jež nám byla zadaná v minulém semestru. Vzhledem k nedostatku času kvůli pracovním povinnostem jsem byl donucen sáhnout do svého archivu a využít fotografie, jež jsem v minulých letech skoro „*vyhodil do koše*“. Zde se projevil právě ten posun v mém vnímání, jež popisuji v této kapitole. Přestože samy o sobě tyto snímky nenesly nijak důležitý význam a byly pořízeny v průběhu několika minulých let, povedlo se mi je sestavit do soudržného celku a právě v jejich různorodosti a nepatrných detailech najít jistou nadšázku a humor.

Závěrem bych chtěl tedy říci, že přestože jsem se po několika letech začal vracet k tomu, co mě na fotografii bavilo nejvíce, cítím obrovský posun a především mě těší, že jsem schopen své poznatky ze studia zkombinovat se svým nadšením pro fotografování bez pocitu, že mě jedno či druhé omezuje.

2. TÉMA A DŮVOD JEHO VOLBY

Úvodem bych rád něco řekl o tématu své bakalářské práce, kterým je **Interpretace Architektury**. Také bych chtěl zmínit, proč jsem si toto téma vůbec vybral. Interpretací architektury rozumím cokoliv, co určitým způsobem interpretuje pohled fotografa na určitou stavbu, čtvrť nebo klidně celé město. Právě umělecký či konceptuální vklad fotografa považuji za stěžejní, jelikož pouhá technická fotografie nějakého architektonického díla z mého pohledu toto téma příliš nenaplňuje. Práce s architekturou v uměleckém slova smyslu má pár jasných cest, které se přímo nabízí. Od experimentů s geometričností staveb, jež jdou víceméně po vizualitě, až po dokumentární fotografii využívající atmosféru a prostory daného místa k vyprávění příběhu. Jako vždy se snažím mezi těmito dvěma polohami najít určitý střed, protože jsou pro mě obě takřka stejně důležité.

Téma architektury se v mých pracích objevuje relativně často, většinou v celkovém kontextu místa, kde fotím. Jedním z důvodů, proč jsem si toto téma vybral, byl fakt, že nemusím být během focení závislý na někom dalším, což je věc, která je pro mě velice důležitá. V průběhu studia jsem zažil několik situací, kdy se výsledek mé práce odvíjel od ochoty a času jiných osob, což se na finálních fotografiích v jisté míře odráželo. Respektive se v nich odrážela veškerá nervozita a vypětí, které jejich pořízení obnášelo. Pokud tedy člověk pracuje na něčem tak zásadním, jako je bakalářská práce, neměl by se do podobného stavu úzkosti dostat.

Dalším důvodem, proč jsem si vybral toto téma, je možnost návazání na moji předchozí tvorbu – fotografie z prostředí klasických sídlišť a architektury z doby komunismu. Tomuto tématu jsem se věnoval vcelku často a tudíž mě těší, že ho mohu ve své bakalářské

práci dále rozvíjet – především v rovině konceptuální, která v rámci toho, co jsem již dělal, šla vždy trochu stranou.

V neposlední řadě mi toto téma (oproti např. produktové fotografii), umožňuje využití analogové techniky bez pocitu, že by to byla určitá přítěž, zbytečnost a pouhá póza.

3. CÍL PRÁCE

Název mé bakalářské je **Stínadla**. Stínadla jsou pojmem, který zná každý člověk, jež vyrůstal na Foglarovkách. Stínadla jako místo, jež není čistě definované a ohraničené, nacházející se v relativně neurčitým čase a prostoru. Samozřejmě, zfilmované podoby Foglarových příběhů nám toto místo přibližují, osvětlují, ale i tak zůstává stále obestřené jistým tajemstvím. Ve Stínadlech se také pohybuje postava Široka – člověka v masce, jež se vždy někde zjeví a zase zmizí. Přestože bych řekl, že neměl Foglar v úmyslu napsat hororový příběh, určitým způsobem ho vsuktu vytvořil. Alespoň tak se jeví jeho knihy v mé hlavě. Nejsem vyznavačem hororů, ale vždy mě fascinovaly a zároveň děsily věci, jež byly jaksi zvláštní, těžko popsatelné. Věci, na které jsme jasně nedokázali odpovědět, proč jsou tak, jak jsou. Kdo je vymyslel a také s jakým záměrem je vymyslel. Tento svůj pocit bych chtěl divákovi interpretovat ve své bakalářské práci. Vytvořit si taková vlastní Stínadla, jež nejsou zcela jasně ohraničená. Může to být realita i fikce. Může to být dokument i inscenace. Zasazená do určitého prostředí, současného i minulého. Místa, kde se občas objeví podivné postavy, které tam podle všeho nemají žádný význam, ale i přesto tam jsou.

Také se snažím propojovat místa, která jsou od sebe geograficky vzdálená i několik desítek až set kilometrů. Snažím se diváka přesvědčit o tom, že se jedná o nějaké autentické, existující místo. K tomuto „přesvědčování“ využívám právě architektury a urbanismu. Snažím se nacházet mezi jednotlivými místy určité vizuální zkratky a propojení.

Avšak mým hlavním cílem (ostatně jako vždy), je diváka především pobavit a nenudit. Svět, který nás obklopuje, je plný absurdit,

kontrastů a paradoxů, od kterých se těžko můžu odstříhnout. Největší výzvou je pro mě neukazovat toto humorné naladění v prvním plánu, k čemuž občas sklouzávám. Možná proto jsem si jako médium zvolil právě černobílý film, který dává fotografiím určitý chlad a odstup, což z mého pohledu krásně kontrastuje se sarkastickým nádechem celé mé práce.

Zkrátka je pro mě stěžejní nebrat sám sebe a svojí práci příliš vážně, protože si myslím, že by mi to bránilo v projevu, který je mi velice blízký.

4. PROCES PŘÍPRAVY

Plánování či příprava před focením pro mě dříve nebyly příliš důležité. Zkrátka jsem „*do toho skočil*“ a během tvorby jsem si ujasňoval cíle a koncept práce. V dnešní době však přípravu nepodceňuji a raději si předem alespoň zhruba promyslím, jak by měl výstup vypadat, zejména po technické stránce. Je jasné, že vytvořit si finální koncept předem a vše až do konce dodržet, je takřka nemožné. Takže vždy předem počítám se změnami.

První věc, kterou si rád předem ujasním, je finální podoba výstupu. Díky mé poslední klauzuře jsem přišel velice na chuť tvorbě knížek. Kniha se pro mě stala něčím hodnotnějším, než je samotná výstava, adjustace do rámu, právě díky své trvanlivosti. Proto jsem se rozhodl vytvořit knihu v tvrdých deskách jako hlavní výstup své bakalářské práce.

Druhou věcí, kterou jsem věděl předem bylo, že chci využít analogové techniky, od čeho se odvíjí určité technologické limity, což mě osobně ve výsledku nevadí. Mít příliš mnoho možností spíše odvádí mou pozornost od těch důležitých aspektů mé práce. Dokonce bych řekl, že určité limity s oblibou vyhledávám, protože mě nutí přemýšlet o věcech více do hloubky.

Způsob prezentace práce je pro fotografa minimálně půlkou úspěchu a je dobré znát všechny technologické postupy a možnosti, kterým je někdy nutné přizpůsobit i samotnou práci. Proto jsem se předem domluvil se svým kamarádem, který pracuje v pražské firmě Voala, jež se zabývá mimo jiné i malonákladovým digitálním tiskem a ručně šitou knižní vazbou. Nerad nechávám cokoliv v náhodě a vzhledem k tomu, že mi již vázal dvě poslední knihy, mám v jeho schopnosti velikou důvěru.

V procesu přípravy musí být samozřejmě zahrnuto také rozmyšlení se, která místa při fotografování navštívím. Přestože přibližně vím, co hledám pro své snímky, nikdy se nedá s určitostí říci, že to najdu. Občas jdu zcela najisto, občas pobíhám všude možné pouze s určitou ideou, jak by měla daná scéna vypadat a občas mi pomůže stará dobrá náhoda a náhlé vnuknutí na základě toho, co se přede mnou odehrává.

5. PROCES TVORBY

Proces tvorby bývá většinou to, co mě na celé práci nejvíce těší. Jak jsem se již zmiňoval v předešlých kapitolách, pro mě není fotografie jen o finálním výstupu, ale především o něčem, co mě baví a určitým způsobem naplňuje. Svoji fotografickou tvorbu propojuji v první řadě s pobytem venku a prozkoumáváním míst (v tomto případě měst), která jsou jakkoliv spojená s mým životem.

Samotnou tvorbu své bakalářské práce jsem započal na přelomu prosince 2015 a ledna 2016. Jako takový odrazový můstek mi posloužilo pár fotografií, jež jsem vyfotil v první polovině roku 2015. Představovaly pro mě jakousi představu o tom, kde se aktuálně ve své tvorbě nacházím a co vlastně hledám a také jsem potřeboval určitý estetický základ, ze kterého bych vycházel.

Následovalo vytipování si vhodných lokací v Plzni, Karlových Varech a Praze. Lokace jsem vybíral především podle jisté podobnosti. Neřídil jsem se ale pouze vizualitou místa, ale také svým pocitem, které z místa mám.

Samotné fotografování bylo jen a pouze intuitivní záležitostí. V hlavě můžete mít naplánovány sebemenší detaily, ale takřka kdykoliv přijдете na určité místo, zjistíte, jak jeho podobu máte v hlavě zidealizovanou a musíte brát v úvahu to, že se na fotografiích můžou vyskytnout i elementy, se kterými jste nepočítali. Na druhou stranu vás občas dané místo těmito nečekanými proměnými mile překvapí, dokonce někdy až ve chvíli, kdy se díváte v počítači na naskenované fotografie z negativu.

Během tvorby své bakalářské práce jsem nafotil něco málo přes deset kinofilmů, což v konkrétních číslech znamená asi 400 fotografií.

Z pohledu digitální fotografie a stylu, jak se s ní v dnešní době pracuje, to není mnoho, ale vzhledem k tomu, že při fotografování na analogový přístroj přeci jen člověk více přemýšlí, tak je z mého pohledu 400 fotografií více než dostatečné množství k sestavení knihy s počtem 25–40 fotografií.

Nafocené filmy jsem průběžně vyvolával a skenoval a tím si utvářel přesnější představu o finální podobě práce. Z každého dalšího nafocného filmu jsem vybíral fotografie, které se mi zdály vhodné pro doplnění již vybraných fotografií z předchozích filmů. Avšak párkrát se mi stalo, že jsem se zpět vracel k již probraným filmům a vybíral z nich jiné fotografie, jelikož s každým novým filmem se vynořovaly nové souvislosti a tudíž finální výběr fotografií do knihy jsem provedl až po nafocení všech filmů. Průběžný výběr fotografií mi však pomáhá vyfiltrovat ty zcela nevhodné.

Fotografie prošly lehkou postprodukcí a pak již následoval jeden ze zásadních kroků – sestavit fotografie do funkčního celku v podobě fotografické knihy. Technologickým specifikům všech zmiňovaných kroků se budu věnovat v následující kapitole. Sestavování knihy je pro mě další z věcí, jež nechávám spíše na svém pocitu. Nejdříve jsem vytvořil hrubý koncept knihy, který jsem postupně uhlazoval. Některé fotografie fungují nejlépe samy za sebe a potřebují dostatečný prostor (prázdnou vedlejší stránku). Avšak je těžké definovat nějaké principy, kdy toto pravidlo platí a kdy nikoliv. Zkrátka je nutné zvážit každou dvoustranu zvlášť a rozhodnout se spíše intuitivně.

6. TECHNOLOGICKÁ SPECIFIKA

Jak jsem již psal v předchozích kapitolách, celou práci jsem fotografoval na analogový přístroj. Pro většinu své tvorby používám kinofilmovou zrcadlovku Olympus OM-4 se standartním objektivem Zuiko OM 50mm/f1.8. Tato kombinace je mojí nejoblíbenější. Zkrátka „padesátka“ je nejbližší zornému úhlu lidského oka, a tak fotografie pořízené tímto ohniskem působí pro naše vnímání jako velice přirozené a dokážou nás bez problémů vtáhnout do děje. Zrcadlovka Olympus OM-4 umožňuje velice přesné měření expozice a je takřka tím nejkvalitnějším, co kdy Olympus vyrobil. Většina fotografií byla pořízena při čase 1/30 až 1/125 a cloně f8 a f11. Při těchto clonách kreslí objektiv Zuiko velice ostře.

Jako médium jsem používal kinofilmy značky Foma, přesněji Fomapan 100 a Fomapan 400. Velká část fotografií je pořízena právě na Fomapan 100, po vyšší citlivosti jsem sáhl pouze v případě, že byl venku nedostatek světla. Vzhledem k tomu, že mám dva identické Olympusy OM-4, nebyl problém mít v jednom právě tento citlivější film a používat oba filmy dle potřeby.

Všechny filmy jsem zpracovával ručně v temné komoře ve vývojce Fomadon R09 – dříve známé jako Rodinal. Tuto vývojku je možné používat při různém zředění, mě osobně se nejvíce osvědčilo ředění s vodou v poměru 1 díl vývojky na 25 dílů vody. Při tomto zředění má vývojka velmi hezké zrno (zejména u Fomapanu 100). Po vyvolání filmu následoval klasický proces ustálení v rychloustalovači Fomafix a poté několikaminutové praní.

Po uschnutí filmu jsem fotografie naskenoval na skeneru Epson V800 v rozlišení 3200dpi ve formátu TIFF, jež je dostačující pro tisk až do velikosti přibližně formátu A3. Fotografie dále prošly retuší

v programu Adobe Photoshop CC. Retuší mám namysli vyhlazení veškerých nedokonalostí jako jsou prach či škrábance na filmu. Po tomto zpracování vybraných fotografií následovala jejich hromadná postprodukce v programu Adobe Lightroom 6.0, jež umožňuje rychlé, kvalitní a především vratné úpravy hned několika fotografií najednou.

Pro sazbu knihy jsem využil Adobe Indesign, se kterým mám mnoho zkušeností z předchozích klauzurních a semestrálních prací. Grafická úprava knihy se nese v opravdu minimalistickém duchu, jelikož jsem zastáncem názoru, že příliš mnoho grafických „*kudrlinek*“ by akorát odvádělo pozornost od toho nejdůležitějšího v knize – od fotografií. Formát, ve kterém jsou fotografie v knize umístěny, má spíše jednotný charakter a odráží tak i jistou staticnost většiny snímků. K rozvolnění dochází akorát v případě několika dynamičtějších fotografií, které jsou na dvoustranách pozicovány asymetricky.

7. POPIS DÍLA

Má bakalářská práce se skládá ze dvou částí. První je část trvalá – kniha a druhou je část pomíjivá – vybrané fotografie vytisknuté přibližně ve velikost A4 adjustované v rámech 30x40cm.

Proč jsou pro mě fotografie v rámech pomíjivé? Protože v kontrastu s knihou opravdou jsou. Fungují pouze v určitém prostředí, za určitých podmínek. Kniha je pevně dána a její výpověď se již nedá pozměnit. Mění se pouze v kontextu doby.

Kniha je vysázena tak, aby žádná z fotografií neměla, alespoň zdánlivě, větší výpovědní hodnotu a důležitost, než fotografie ostatní. Ikoničtější fotografie tvrdohlavě „*zabím*“ zvláštními ořezy, banální fotografie povyšují díky formátu na něco více, nežli jsou. Ve snímcích se objevují různorodé nápisy, které se nesnaží odrážet současnou dobu, spíše vtahují diváka do jakési „*bezčasovosti*“ a ukazují absurditu a kontrasty, jež v životě člověka již dlouho existují. Stejně tak, jako byla bezčasová Foglarova Stínadla. Dokážeme si je přibližně zařadit do času a místa, ale nikdy to neděláme s naprostou jistotou.

Stejně jako ve svých minulých pracích se snažím odrážet reálný život, ne život, jak nám ho dnes předkládají sociální média a televize. Zkrátka ne pouhý výňatek těch nejlepších a nejhorších událostí, jež se nám v životě dějí, ale zejména toho, co je zahaleno v té „*středně šedé*“. Toho, co nás obklopuje dnes a denně. Těch dnů, kdy se nic zvláštního neděje. Těch míst, která jsou den co den stejná.

V mé bakalářské práci dochází k jisté syntéze těchto dvou myšlenkových pochodů, jež jsem měl od začátku. Ten věcný – tvorba smyšlené čtvrti ve stylu Foglarových Stínadel a ten emoční, jež popisují jako „*středně šedou*“. Vzhledem k tomu se nesnažím separovat

tyto dva proudy ve dvě samostatné verze/varianty, které mám uvedené v zadání práce, avšak snažím se předložit jednu verzi, na kterou můžeme nahlížet dvěma (či více) pohledy. Důležitý byl pro mne i vývoj, kterým celá má práce prošla, a tím pádem je těžké určit hranici, kde se tyto dvě varianty rozchází.

Do knihy jsem nechtěl vkládat příliš textu, jelikož mi přijde, že v mém případě by měl nadbytek textu spíše negativní vliv. Přestože má moje bakalářská práce spíš konceptuální charakter, nemám pocit, že bych chtěl používat k vysvětlení svého postoje k danému tématu jiného nástroje, nežli je fotografie. Knihu jsem zakončil pouze krátkým veršovaným textem, který by měl divákovi osvětlit náladu, která se celou mojí bakalářskou prací nese.

8. PŘÍNOS PRÁCE PRO DANÝ OBOR

Asi nejsem jediný, kdo v této kapitole prohlásí, že je těžké odhadnout přínos své práce pro daný obor. Můžu zde říci pouze svůj názor, jak bych chtěl, aby lidé na mojí bakalářskou práci nahlíželi. Stejně jako mé předchozí klauzurní a semestrální práce na FDU, je i má bakalářská práce spíš snahou najít si v současné fotografii své místo, které by mi vyhovovalo. Těch 6 až 7 měsíců času, které člověk dostane na zvolení tématu, vymyšlení a zpracování své práce, je i není mnoho. Tedy alespoň ne z mého pohledu – pohledu fotografa. Nejparadoxnější na výtvarné fotografii je právě proměnlivost toho, kolik času nám zabere nafotit kvalitní sérii. Někdy je to 15 minut, někdy 15 let. Podobnou zkušenost mají snad jen malíři.

Pokud bych měl zmínit autory, ke kterým bych se rád v budoucnu ve své tvorbě přiblížil, je má volba jasná – české duo Jasanský a Polák. Měl jsem tu čest se s těmito dvěma „*chlapíky*“ potkat v rámci mezinárodního fotografického sympozia, které náš ateliér pořádá každý rok na podzim. Jejich fotografie naprosto dokonale odrážejí banalitu denního života v někdy až obscesivních sériích snažících se zachytit každyčkou variací jednoho zvoleného motivu. Občas mi přijde, že se natolik snaží donutit diváka přemýšlet, proč vůbec tyto série vznikají, až ho většinou zcela uspí. O což mi samozřejmě v mé tvorbě nejde. Avšak banalita každodenního života je pro mě asi tím nejdůležitějším, co ve svých fotografiích zachycuji. Víím, že to není nic nového a že se tím zabývali ve své tvorbě již manželé Becherovi¹. Mým záměrem je probudit v lidech zálibení v těchto drobnostech, které nás dennodenně obklopují a vlastně si jich ani nevšimneme.

¹ POSPĚCH, Tomáš. *Anonymí skulptury - Bernd a Hilla Becherovi v Rudolfinu*. Art + Antiques, 2012, č. 4, s. 10.

Dnešní doba svádí k tomu zatracovat vše, co by bylo stereotypní, rutinní a žít „*jako by byl každý den ten poslední*“. Mýma očima se zdá tento neustálý hon za „*pseudoštěstím*“, v podobě perfektního života prožitého naplno, akorát neschopností lidí radovat se z maličkostí. Samozřejmě, i já mám své sny, touhy něco zažít nebo vidět, ale ne za cenu toho, že budu ve stresu každý den, kdy se nic zvláštního a skvělého nestane.

Nejvíce mne na Jasanském a Polákovi uchvátil jejich klidný, avšak nadšený přístup ke všemu, co vytvářejí. To, jak jsou o své práci přesvědčeni a zbytečně neřeší každého, kdo jejich tvorbě nerozumí.

Zatím většinu svých prací nepovažuji za dokončenou. Obdobný pocit mám i ze své bakalářské práce. Považuji ji jen a pouze za jakýsi nástin toho, kam se nyní mé tvůrčí myšlení a život celkově ubírají a kde chci hledat klíč k přesvědčení sám sebe o tom, že má tvorba představuje pro fotografický obor alespoň malý přínos.

9. SILNÉ STRÁNKY

Ucelenost a jasnost konceptu považuji asi za nejsilnější stránku své bakalářské práce. Přestože jsem schopen ocenit propracovanou myšlenku, kde samotné fotografie představují jen doplňkovou část celé práce, musím pouze souhlasit s vyjádřením Jiřího Sopka v internetovém článku Českého Rozhlasu z dubna 2016², kde se mimo jiné zmiňuje o tom, že za konceptualismus se dá v dnešní době sčítat takřka všechno, včetně toho špatného umění.

Z mého pohledu by nemělo být konceptuální umění pouze pro „vyvolené“. Koncept by vždy měl být jasný a pochopitelný i pro umělecky nevzdělaného člověka, který však má o daný obor zájem. Měl by jít shrnout do jednoho odstavce textu, jež by beze zbytku vysvětlil základní autorovy cíle a myšlenky. Přílišná „ukecanost“ je fenoménem, který současnému umění vládne. Ano, můžete namítnout, že je i má práce lehce ukecaná. Ale zkuste se na chvíli zamyslet nad tím, jak byste krátce shrnuli, čemu se ve své bakalářské práci věnuji.

Zabývám se bezčasovostí, banalitou, stereotypem a schopností radovat se z maličností, jež nás obklopují. To vše vyjádřené černobílými analogovými fotografiemi architektury sestavenými do podoby smyšleného, ale přitom známého prostředí. Jasně a prosté, že?

² FELTLOVÁ, Marina, MAREŠOVÁ Milena. Jiří Sopko, dvojnásobný rektor AVU, po více než 25 letech opouští akademické prostředí. In: Vltava - Mozaika [online]. Praha: Český rozhlas, 2016 [cit. 2016-04-20]. Dostupné z: http://www.rozhlas.cz/mozaika/vytvarne/_zprava/jiri-sopko-dvojnaso-bny-rektor-avu-po-vice-nez-25-letech-opousti-akademicke-prostredi--1601774

10. SLABÉ STRÁNKY

Nebudu zastírat, že samotný výstup mohl být více propracovaný. Ovšem tento pocit mám pokaždé, když odevzdávám nějakou práci, což bývá častokrát docela na obtíž, ale na druhou stranu mě to motivuje k dalšímu tvůrčímu počínání. Koncepty obdobného ražení není z mého pohledu možné realizovat během tak krátké doby a tudíž považuji svou práci spíše zase za takový námět k dalšímu zpracování.

Po technické stránce může být slabou stránkou mé práce tisk, jež byl z časových důvodů realizován týden před odevzdáním práce, a tak nebylo možné zcela vychytat především světlost/tmavost každé fotografie zvlášť, což je znát obzvláště u fotografií, které obsahují jak větší bílé plochy, tak větší černé plochy. Tento nedostatek se budu snažit odstranit v upravené verzi knihy.

11. SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ

a) Knižní a periodická literatura

1. BECHER, Bernd, BECHER, Hilla. *Typologien*. Schirmer/Mosel: Düsseldorf, 1999, ISBN 3-8296-0092-5
2. BENHAMOU-HUET, Judith. *Mapplethorpe / Rodin*. Arles: Actes Sud Editions, 2014. ISBN 2330031599.
3. GALASSI, Peter, GURSKY, Andreas. *Andreas Gursky*. New York: Museum of Modern Art, 2001, 196s. ISBN 0810962152.
4. HIROSHI, Sugimoto. *Sugimoto: architecture*. [publ. in conjunction with the exhibition held at the Museum of Contemporary Art, Chicago, Feb. 22 - June 1, 2003]. [2nd] ed. Chicago, Ill. [u.a.]: Museum of Contemporary Art [u.a.], 2003. ISBN 189102454x.
5. HUTTE, Axel. *Architektur: Berlin, London, Paris, Venezia, Xanten*. Axel Hutte, 1981-1988. Xanten: Regionalmuseum Xanten, 1988, 71 p. ISBN 3792710544.
6. MARCOCI, Roxana, BATCHEN, Geoffre, BEZZOLA, Tobia. *The original copy: photography of sculpture, 1839 to today*. New York: Distributed in the U.S. and Canada by D.A.P./Distributed Art Publishers, c2010, 256 p. ISBN 0870707574.
7. POSPĚCH, Tomáš. *Anonymí skulptury - Bernd a Hilla Becherovi v Rudolfinu*. Art + Antiques. Praha: Ambit Media, 2012, 2012(4), s10-12.
8. WELLING, James, ELCOTT, Noam Milgrom, LAVIN, Sylvia, BRATTON, Denise. *Glass House*. Bologna: Damiani Editore, 2010, 95 p. ISBN 8862081618.
9. ZBOŘILOVÁ, Zuzana. *Současná česká a slovenská fotografie architektury: Subjektivní tendence*. Opava, 2012. Diplomová práce. Slezská univerzita v Opavě. Vedoucí práce Mgr. MgA. Tomáš Pospěch.

b) Internetové zdroje

1. FELTLOVÁ, Marina, MAREŠOVÁ Milena. *Jiří Sopko, dvojnásobný rektor AVU, po více než 25 letech opouští akademické prostředí*. In: *Vltava - Mozaika* [online]. Praha: Český rozhlas, 2016 [cit. 2016-04-20]. Dostupné z: http://www.rozhlas.cz/mozaika/vytvarne/_zprava/jiri-sopko-dvojnásobny-rektor-avu-po-vice-nez-25-letech-opousti-akademicke-prostredi--1601774
2. Lukáš Jasanský. *Artlist* [online]. 2006–2016 [cit. 2016-04-20]. Dostupné z: <http://www.artlist.cz/lukas-jasansky-645/>

12. RESUMÉ

My bachelor thesis focuses on the topic of architecture interpretation. The word *interpretation* is the keyword for my whole work. I was not capturing just buildings of some style or age. I was trying to catch the spirit and atmosphere of places that are somehow touching me personally. I photographed places I know, or places that remind me of something I know.

The main source of inspiration for my bachelor thesis is a fictional district called „*Stínadla*“ from the Jaroslav Foglar’s books. I really enjoy the idea/concept of a place that doesn’t exist even though it’s represented in a very realistic way. I also tried to build some kind of fictional district using my photos. There is no specific information about this place – where it is, when the photos were taken – because it doesn’t matter. What matters is the feeling you get when you “walk” through my book.

I used black & white analogue photography as medium purely because I’m very familiar with this kind of material and because I think it’s almost impossible to capture atmosphere with color photos. On color photos, there are too many distracting aspects.

The final work consists of two parts. The first part is transient – printed and framed photos. I call this part transient because it could be presented only at some kind of exhibition. The second part is a book. The book is what lasts. The book is what you can take with you to represent yourself and your work.

13. SEZNAM PŘÍLOH

Příloha 1

Lukas Jasansky / Martin Polak: Village

Příloha 2

Lukas Jasansky / Martin Polak: Pragensie

Příloha 3

Bernd & Hilla Becher: Doly. Hutě.

Příloha 4

Bernd & Hilla Becher: Anonymous sculptures.

Příloha 5

Záhada hlavolamu: Široko.

Příloha 6

Záhada hlavolamu: Ulička ve Stínadlech.

Příloha 7

Proces: Nepoužitá fotografie I.

Příloha 8

Proces: Nepoužitá fotografie II.

Příloha 9

Proces: Nepoužitá fotografie III.

Příloha 10

Proces: Nepoužitá fotografie IV.

Příloha 11

Proces: Nepoužitá fotografie V.

Příloha 12

Proces: Nepoužitá fotografie VI.

Příloha 13

Proces: Nepoužitá fotografie VII.

Příloha 14

Proces: Nepoužitá fotografie VIII.

Příloha 1

Lukas Jasansky / Martin Polak: Village¹

¹ Lukas Jasansky / Martin Polak - Village. *Jiri Svestka Gallery* [online]. Praha, 2016 [cit. 2016-04-20]. Dostupné z: <http://www.jirisvestka.com/exhibition-detail/lukas-jasansky-martin-polak-village>

Příloha 2

Jasanský a Polák: Pragensie ¹

¹ Babiččina diskotéka bude v kapsářích. *Českobudějovický deník* [online]. České Budějovice, 2010 [cit. 2016-04-20]. Dostupné z: http://ceskobudejovicky.denik.cz/kultura_region/babiccina-diskoteka-bude-v-kapsarich20100923.html

Příloha 3

Bernd & Hilla Becher: Doly. Hutě.¹

¹ Bernd & Hilla Becher: Doly. Hutě. *Galerie Rudolfinum* [online]. Praha, 2012 [cit. 2016-04-20]. Dostupné z: <http://www.galerierudolfinum.cz/cs/exhibition/bernd-hilla-becherovi-doly-hute>

Příloha 4

Bernd & Hilla Becher: Anonymous sculptures.¹

¹ ANONYMOUS SCULPTURES: A TYPOLOGY OF TECHNICAL CONSTRUCTION (1970). *Re-mixed city* [online]. 2013 [cit. 2016-04-20]. Dostupné z: <https://remixedcity.wordpress.com/2013/11/19/anonymous-sculptures-a-typology-of-technical-construction-1970/>

Příloha 5

Záhada hlavolamu: Široko.¹

¹ Tajemný Širokko. *Ježek v kleci* [online]. 2014 [cit. 2016-04-20]. Dostupné z: <http://www.jezcivkleci.cz/sirokko.htm>

Příloha 6

Záhada hlavolamu: Ulička ve Stínadlech.¹

¹ Záhada hlavolamu (1969). *Filmová místa* [online]. 2016 [cit. 2016-04-20]. Dostupné z: <http://www.filmovamista.cz/1656-Zahada-hlavolamu--1969->

Příloha 7

Proces: Nepoužitá fotografie I.¹

¹ Foto vlastní

Příloha 8

Proces: Nepoužitá fotografie II.¹

¹ Foto vlastní

Příloha 9

Proces: Nepoužitá fotografie III.¹

¹ Foto vlastní

Příloha 10

Proces: Nepoužitá fotografie IV.¹

¹ Foto vlastní

Příloha 11

Proces: Nepoužitá fotografie V.¹

¹ Foto vlastní

Příloha 12

Proces: Nepoužitá fotografie VI.¹

¹ Foto vlastní

Příloha 13

Proces: Nepoužitá fotografie VII.¹

¹ Foto vlastní

Příloha 14

Proces: Nepoužitá fotografie VIII.¹

¹ Foto vlastní